

Τα «εξ αμάξης» απόκρυφα

☞ Τούτες τις ημέρες, μεσούντος και τελευτούντος του Ιανουαρίου 2011, οι ηγεσίες των ασφαλιστικών εταιριών Ελλάδος συνεχίζουν να γράφουν, όσα δεν έγραψαν ποτέ.

Τους έβαλε χέρια και πόδια σε μισό χρονικό παπούτσι η νέα Εποπτεύουσα Αρχή. Τρέχουν και δεν φτάνουν. Κοντεύουν να γίνουν... «γραφικοί», ειδικά εκείνοι που έχουν πάνω από μία εταιρία στην ευθύνη τους.

Στις 31 Ιανουαρίου 2011 κλήθηκαν στην Τράπεζα Ελλάδος να «πουν το ποίημά τους» όχι «εξ αμάξης», αλλά από ακροατηρίου και να ακούσουν τα «εξ έδρας». «Γραφικώς και ποιητικώς», πάει το 1/12, οπότε και κατά μία άποψη «τι έχουν τα έρμα και ψοφάνε»;

Όμως εκείνη η διαχρονικής αξίας σοφία, «ουδέν κακόν αμιγές καλού», ισχύει πάντοτε και παντού.

Την επιβεβαίωσε η καταργηθείσα προηγούμενη Αρχή ΕΠΕΙΑ, με όλα τα σοβαρά της λάθη και τις τραγικές συνέπειες της τακτικής της, που ίσως αποτελέσουν δεδομένη εμπειρία για την νέα Αρχή ΔΕΙΑ και η οποία δείχνει, από την πρώτη της «γραφή», έστω και δια της άρον-άρον αναγκαστικής «ποιητικής γραφής» των Υπευθύνων κατά εταιρία Ασφαλιστών, ότι πρώτα θέλει να ακούσει -και να διαβάσει- την ελεγχόμενη πλευρά, που η προηγούμενη δεν ήθελε, ως επί θρόνου αμάξης εξαρχής καθήμενη.

Έτσι και το «αμιγές καλού», δια του πιεστικού «κακού», είναι το βέβαιο όφελος ότι οι Ελληνικές Ασφαλιστικές Εταιρίες θα έχουν, από 25 Ιανουαρίου 2011, τριετή τουλάχιστον Επιχειρησιακά Σχέδια με Εσωτερική Οργάνωση!

Αυτό είναι το πρώτο από τα θετικά κέρδη. Τα αποθετικά είναι πολύ περισσότερα, με πρώτιστο το πρωτοφανές στα όλα ασφαλιστικά χρονικά να μην έχουν χρόνο -και διάθεση- έστω και για λίγες μέρες, να «σέρνουν τα εξ αμάξης», κατά παντός άλλου και αντ' αυτών να ασχοληθούν γραφικώς και περιγραφικώς με τα του οίκου τους.

Και αν στις 31 Ιανουαρίου 2011 η πρώτη συγκέντρωση εποπτευομένων Ασφαλιστών και εποπτών εξελιχθεί στην Αθήνα σε Ασφαλιστική Πνευματική Γιορτή «Ποιητών και Κριτών», τότε σίγουρα αναβιώνονται τα Λήναια, που ήταν και η μεγαλύτερη Πνευματική και Διονυσιακή Γιορτή της αρχαίας Αθήνας, από την οποία αναδείχθηκαν και βραβεύθηκαν τα πνευματικότερα παγκόσμια Έργα των μεγαλύτερων Ελλήνων Φιλοσόφων και Ποιητών! Εδώ και τα καλοθαμμένα απόκρυφα, εδώ και η αλλαγή του τάφου του ελληνισμού κατά Κοραή.

Τα μεγάλα και σοβαρά έργα των μεγάλων μας Τραγωδών, Λυρικών, Επικών και Κωμικών, διδάσκονταν από θεάτρου των Ληναίων, παρουσία ακροατηρίου, που τα έκρινε, τα διέκρινε και τα βράβευε, ενώ τα έργα των Ποιητών και Ρητόρων απαγγέλλονταν στα Λήναια από αμάξης (αυτό ήταν και το τότε «βήμα») του «γελασθήναι χάριν», όπως είπε ο κακότηχος ρήτορας Δημοσθένης.

Έτσι και εξ αυτών, οι λέξεις «εξ αμάξης» εννοούσαν και προσδιόριζαν την Γιορτή των Ληναίων και τους τότε «παρλαπίπες» επί αμάξης καθήμενους ρήτορες, που όσα έγραφαν και απήγγειλαν από αμάξης ήταν «του γελασθήναι χάριν», δηλαδή και με τα σημερινά δεδομένα από «καζούρας» και «πλάκας», κατά των τότε αρχόντων και τότε κομπιναδόρων, μέχρι με τα επίσης σημερινά δεδομένα των λόγων, έργων και πράξεων των διαχρονικών δημοκόπων και λαοπλάνων.

Συνεπώς, η έννοια των λέξεων, που και σήμερα χρησιμοποιούμε χωρίς να αντιλαμβανόμαστε τι ακριβώς λέγουμε, κυριολεκτούσε τότε και εννοούσε όχι μόνον την Γιορτή των Ληναίων, αλλά και όσα ρητορικά λέγονται από άμαξα, που έσερναν δούλοι, «του γελασθήναι χάριν»!

Όποιος φιλομαθής επιθυμεί περισσότερα στοιχεία επί της επακριβούς έννοιας των λέξεων «εξ αμάξης» και για να μην παίζει το στημένο παιχνίδι του παπαγαλισμού και αυτοεξευτελισμού, μπορεί να τα βρει στην σελίδα 413 του λεξικού Σουΐδα, με πρόσθετες πληροφορίες για τα Λήναια στην σελ. 709, όπου θα βρει και το ανατρεπτικό της σημερινής πονηρής και απόκρυφης κοινωνικής δομής και τότε αληθινής και πραγματικής, δια του «Ληξιαρχικού γραμματείου Αθηναίων», δηλαδή σημερινού «Ληξιαρχείου» και κατά λεκτική έννοια Αρχείου και αν όχι Αρχής, κάποιας χρονικής λήξεως των σταδίων της ζωής κάθε πολίτη, εντελώς ξένα και άσχετα με τα σημερινά εμπορικά ληξιαρχικά της γεννήσεως και θανάτου, βαπτίσεως ή γάμου, μυστηριακά της ροής του δανεικού πλέον Παρά και φανερά προφητικά, δι' ενταφιασμού του πνεύματος των «εξ αμάξης» Ληναίων των κάποτε Ελλήνων.

Τα Ληξιαρχικά απόκρυφα και ο απόκρυφος «Θεσμός της Εγγύης», πρόγονος των Ιδιωτικών Ασφαλίσεων

☞ Στα τότε «Ληξιαρχεία» δεν ανέγραφαν τα νεογέννητα, όπως σήμερα, διότι μπορούσαν να κατανοήσουν, δια ελληνικής Σκέψης και Λόγου, ότι με την γέννηση παιδιού δεν υπάρχει καμία χρονική λήξη, αλλά αντίθετα χρονική αρχή ζωής. Η τότε «καταγραφή» των νεογέννητων γινόταν με ανάρτηση στην εξωτερική άνω θύρα της οικίας

στεφάνου από δάφνη, που συμβόλιζε την γέννηση αγοριού και μελλοντικού ανδρείου ανδρός και για τις κόρες τούφας μαλλιού, που συμβόλιζε την μελλοντική Οικοδέσποινα και Νοικοκυρά, ήδη και εκ των προτέρων «ασφαλισμένα», όπως και η Μητέρα, δια του ακατάλυτου και ανά πόλη-κράτος «Θεσμού της Εγγύης». (Ιδε στο διαδίκτυο δημοσιευμένο σχετικό άρθρο μου).

Ο καλώς αποκριβόμενος Θεσμός αυτός, δια της εποπτείας μόνον -όχι αναμείξεως στην διαχείριση- των τοπικών Αρχών, λειτουργούσε υπό του ανδρείου ανδρός και συζύγου, που είχε διαθέσει από την προσωπική του περιουσία, εγγυημένα και ανέγγιχτα υπ' αυτού, χρηματικά και υλικά υπέρτερα της νυφικής συνεισφοράς υπέρ της συζύγου και των παιδιών, πριν νυμφευθεί και πριν δημιουργήσει νέα οικογένεια.

Αυτή ήταν η Κοινωνική-Οικογενειακή δομή και η Εγγύηση-«Ασφαλιστήριο», που έδιδε ο ήδη ικανός και ανδρείος άνδρας και αντίστοιχα λάβαινε έντιμη και υπεύθυνη προφορική και ενώπιον μαρτύρων δήλωση του πατέρα της υποψήφιας νύφης ότι **εγγυάται** την ικανότητα, τιμότητα και νοικοκυροσύνη της κόρης του, μαζί με την όποια συνεισφορά από την ήδη εργασία της και πατρώα περιουσία, πάντα όμως μικρότερη του ανδρός της, προς αποφυγή προικοθηρίας ή γαμβροθηρίας.

Τυχαία δεν ήταν η τότε Ελλάδα ένδοξη, μεγάλη και ισχυρή.

Είχε ως «Ασφαλιστικό Θεσμό» την Εγγύη(ση) του ιερού και απαραβίαστου κυττάρου της κοινωνίας, που ήταν η οικονομικώς και αυτοδιαχειριστικώς προστατευμένη οικογένεια, με τιμημένο μόριο και θεμέλιο την σεβαστή Σύζυγο-Μητέρα, έννοιες και αντιλήψεις άγνωστες στους τότε βάρβαρους Ανατολής και Δύσης λαούς, όπου η Μητέρα και τα Παιδιά ήταν δούλοι και ανδράποδα εμπορίου του αφέντη τους.

«Ληξιαρχικόν Γραμματείον», λοιπόν, υπό δύο μάλιστα έννοιες, ήταν για τους παίδες η «ηλικία του άρχειν». Δηλαδή των ικανών να κρατούν όπλα και ανδρείων, υπό την έννοια των άφοβων μαχητών, οπότε τότε αναγράφονταν ως Πολίτες στον Δήμο δια λήξεως της μέχρι τότε οικογενειακής εποπτείας και χρόνου παιδείας, με αλλαγή σταδίων ζωής τους, δια συμμετοχής τους πλέον στα κοινά και δημόσια. Δεν διαφθείρονταν οι νέοι και δεν τους άγγιζε «διαφωτιστικώς» κανείς πριν παιδευθούν και ενηλικιωθούν οικογενειακώς και ελληνοπρεπώς.

Οι μετέπειτα εφευρέσεις «απογραφής», τύπου βιβλικού Ηρώδη, είναι δισχιλιετής τουλάχιστον επιχείρηση επιβολής υπό των κάποτε τρωγλοδυτών και ερημιτών ανθρωποειδών και παραδόπιστων, της λεγόμενης δολιότατα «Νέας Τάξεως Πραγμάτων» και αποκρύψεως ότι δι' αυτής κατασυντρίβεται και καταλεηλατείται η προηγούμενη πνευματική και στον τότε γνωστό κόσμο πολιτιστική ελληνική τάξη πραγμάτων! «Εξ αμάξης» και αυτά, με όσα και ό,τι ελληνοπνευματικώς σημαίνουν.

Η δεύτερη έννοια, προηγούμενη μάλιστα και συμπληρωματική της πρώτης, ήταν «οι τελειωθέντες των παίδων», δηλαδή όσα ηλικιακώς έπαυαν πλέον να είναι παιδιά -και προσέξτε εδώ την κοινωνική δομή: **«οις εξήν τα πατρώα οικονομείν»!**

Τα «πατρώα οικονομείν» δίδασκε και εφάρμοζε η προηγούμενη «τάξη πραγμάτων» και όχι τα «πατρώα καταστρέφειν», που επέβαλε και εφαρμόζει η «Νέα Τάξη Πραγμάτων» απάτριδων και γυρολόγων, γνωστών ως δήθεν «Διεθνιστών» και «Πολυεθνικών», προς υποκατάσταση των τότε «εθνικών», που, δια των «Γραφών» και «Γραφένων» τους, ομολογούν ότι ήταν Έλληνες και ελληνικής παιδείας άλλοι λαοί.

Περί ποιάς «πατρώας οικονομίας» ομιλούν και του «γελασθήναι χάριν» (από το γελώ παράγεται το γέλιο, ή κοροϊδία, ή λάθος ή απάτη, αρχαιόθεν και τώρα) οι σύγχρονοι «ρήτορες» οικονομολόγοι και Νεοταξικοί;

Αν επιχειρήσετε να δείτε την «οικονομία» των τότε τρωγλοδυτών και ερημιτών και την συγκρίνετε με την εποχή που Έλληνες έκτιζαν Παρθενώνες και ανά τον κόσμο Ναούς και Πόλεις-αποικίες τους, με τους μυθικούς θησαυρούς της Ανατολής στα χέρια των Μακεδόνων, που κατέληξαν στην Αθήνα και Σπάρτη, θα κατανοήσετε αμέσως πως και με ποιο τρόπο αυτοί δεν μας άφησαν σε χλωρό κλαρί και έγιναν από μας πάμπλουτοι και εμείς δι' αυτών πάμφτωχοι και με «τρόϊκές» τους στον παπαγαλίζοντα σβέρκο και εγκέφαλό μας.

Και αν ξεκλειδώσουμε, το αριστοτεχνικώς απατηλά, κλειδωμένο όποιο νου διαθέτουμε και κλειδώσουμε την μη επικοινωνούσα με το νου μας παπαγαλίζουσα γλώσσα και χείλη μας, θα αντιληφθούμε αμέσως ότι Οικονομία σημαίνει **νόμος του οίκου μας**, του πατρώου Οίκου μας και της Πατρίδας μας και όχι του οίκου των γυρολόγων, διεθνιστών, πολυεθνικών και Νεοταξικών μακρυχέρηδων και τοκογλύφων.

Τα παραπάνω θα κατανοηθούν καλύτερα από την αποκάλυψη της αποδόμησης της αρχαιοελληνικής κοινωνικής δομής, που υπήρχε δια του «Ληξιαρχικού Γραμματείου» και το οποίο υποκαταστάθηκε από το Ληξιαρχείο.

Όταν λοιπόν έληγε το παιδικό στάδιο ζωής του Έλληνα νέου, τότε και το πρώτον αυτός εγγράφονταν στο Αρχείο του Δήμου με το πατρώο όνομα και την αντίληψη της πρώτης ευθύνης νομοταγής του στα του Οίκου και Πατρώα του, προς ανάδειξή του δι' αυτών ως ανδρείου ανδρός του νέου και παιδευμένης δημιουργού της νέας, δια του πατρώου οίκου της, μέχρι και «δια το των λήξεων άρχειν», δηλαδή της ενηλικιώσεώς τους για την εγγραφή στα Αρχεία του άρχειν πλέον, αλλά και των «λήξεων».

Δείτε τι ήταν οι «λήξεις»: **«Λήξεις δε εισίν οι τε κλήροι και αι ουσίαι»**, δηλαδή απόκτηση ακινήτων και περιουσίας για τον νέο οίκο και την λειτουργία του Θεσμού της Εγγύης. Αυτή ήταν η πανίσχυρη ταξική Ελλάδα!!

Δια της αιωνίως όμως «Νέας Τάξης Πραγμάτων», μας πήραν τον **κλήρο** και την **ουσία** και μας άφησαν τις εν ζωή... λήξεις μας!

Και καλό μας... Παράδεισο! Δια Νεοταξικής ευχής αυτά και όχι «εξ αμάξης»!